

Libris.RO

Respect pentru oamneni Acum!

CASSANDRA CLARE
ȘI WESLEY CHU

Manuscrisele Roșii ale Magiei

BLESTEME STRĂVECHI
Cartea întâi

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS
—2019—

PARTEA ÎNTÂI

Orașul iubirii

† † †

Nu poți scăpa de trecut în Paris.

Allen Ginsberg

Coliziune în Paris

DE PE PUNTEA DE OBSERVARE A TURNULUI EIFFEL, ORAȘUL SE întindea la picioarele lui Magnus Bane și ale lui Alec Lightwood ca un dar. Stelele licăreau, de parcă ar fi știut că aveau competiție, străzile pietruite erau ca niște fâșii înguste de aur, iar Sena era o panglică de argint răsucită în jurul unei casete din filigran pline cu bomboane. Parisul, orașul bulevardelor și al boemilor, al îndrăgostiților și al Luvrului.

Parisul fusese cadru și pentru multe incidente stânjenitoare și pentru planuri prost concepute, precum și pentru numeroase catastrofe romantice trăite de Magnus, dar acum trecutul nu mai conta.

De data aceasta, Magnus intenționa să înțeleagă Parisul așa cum trebuie. În cei patru sute de ani în care hoinărise prin lume, învățase că oriunde te-ai duce, important e în compania cui ești. S-a uitat peste masa micuță la Alec Lightwood, care ignora strălucirea și farmecul Parisului ca să scrie cărți poștale familiei rămasă acasă, și a zâmbit.

De fiecare dată când termina de scris o carte poștală, Alec încheia la fel: „Mi-ar plăcea să fii aici.” Și de fiecare dată Magnus îi lua cartea poștală din mână și scria, cu înflorituri: „Numai că nu chiar.”

Umerii lui Alec, largi, stăteau aplecați peste masa lor, scriind. Runele se întindeau pe brațele lui musculoase și puternice, una dintre ele terminându-se pe gât, chiar sub linia bine conturată a maxilarului. O șuviță din părul lui negru, întotdeauna ciufulit, îi cădea în ochi. Magnus a avut pentru o clipă impulsul să întindă mâna și să o aranjeze, dar și l-a reprimat repede. Alec părea uneori jenat de gesturile afectuoase făcute în public. Poate că aici nu erau vânători de umbre, dar nici ființele umane obișnuite nu erau complet de acord cu astfel de gesturi. Lui Magnus i-ar fi plăcut să fie.

— Preocupat de gânduri? l-a întrebat Alec.

Magnus s-a strâmbat.

— Încerc să nu.

Era un lucru esențial să te bucuri de viață, dar uneori era un efort. Plănuirea călătoriei perfecte în Europa nu fusese ușoară. Magnus fusese silit să inventeze de unul singur câteva manevre ingenioase. Nu putea decât să-și închipuie cum ar fi reușit să-i descrie lucrătoarei de la agenția de voiaj cerințele lui speciale.

— Vrei să pleci undeva? ar fi putut ea să-l întrebe, dacă ar fi sunat.

— Prima vacanță cu noul meu iubit, i-ar fi răspuns Magnus, pentru că putea acum să spună tuturor că avea o relație cu Alec, și lui îi plăcea să se laude. Foarte nou. Așa de nou, că avem și acum mirosul ăla de mașină nouă.

Așa de nou, încât fiecare încă învăța ritmul celuilalt, încât fiecare privire și fiecare atingere era un pas făcut pe un teritoriu superb, dar și ciudat. Uneori se trezea uitându-se la Alec, sau îl surprindea pe Alec uitându-se la el cu o strălucire uluită

pe față. Era ca și cum amândoi descoperiseră ceva neașteptat, dar extrem de dezirabil. Încă nu erau siguri unul de celălalt, dar își doreau să fie.

Sau, cel puțin, Magnus își dorea.

— E o poveste clasică de dragoste. M-am dat la el la o petrecere, el m-a invitat în oraș, apoi am luptat cot la cot într-o bătălie magică uriașă între bine și rău, iar acum simțim nevoia de o vacanță. Chestia e că el e vânător de umbre, i-ar fi spus el agentei.

— Scuzați, ce anume? I-ar fi întrebat agenta lui imaginară.

— A, știi și tu cum e. Mai demult, lumea era stăpânită de demoni. Imaginează-ți un fel de vinere neagră, dar cu mai multe râuri de sânge și ceva mai puține urlete de disperare. Și, așa cum se întâmplă în vremuri de restriște celor nobili și adevărați — deci, niciodată mie —, a venit un înger. Îngerul le-a dat războinicilor lui aleși și urmașilor lor putere îngerească pentru a apăra omenirea. Le-a mai dat și o țară a lor, secretă. Îngerul Raziel a fost foarte generos. Vânătorii de umbre continuă să lupte și azi, ca niște protectori invizibili, plini de strălucire și virtute, fix definiția „mai sfânt decât Tine”, fără ironie. E extraordinar de enervant. Chiar sunt mai sfinți ca toți! Și cu siguranță mai sfinți ca mine, care sunt un pion al demonilor.

Nici măcar Magnus nu-și putea imagina ce ar fi zis agenta la asta. Probabil ar fi scâncit ușor, confuză.

— Oare nu ți-am spus? ar fi continuat Magnus. Mai sunt și niște creaturi foarte diferite de vânătorii de umbre: repudiații, locuitorii Lumii de Jos. Alec este copilul Îngerului, și urmașul uneia dintre cele mai vechi familii din Idris, țara natală a nefilimilor. Sunt convins că părinții lui nu ar fi prea încântați

să-l vadă umblând prin New York cu vreun elf, vreun vampir sau vreun vârcolac. La fel de convins sunt că l-ar fi preferat pe unul dintre ăștia în locul unui magician. Genul meu e considerat cel mai periculos și mai suspect dintre repudiați. Suntem copiii demonilor, iar eu sunt nemuritorul copil al unui anumit Demon Căpetenie celebru, deși se poate să fi omis să-i menționez acest lucru iubitului meu. Un vânător de umbre respectabil nu va aduce acasă pe unul de teapa mea, să-l prezinte mamei și tatei. În afară de asta, un băiat bun, vânător de umbre, n-ar trebui deloc să aducă acasă un iubit.

Numai că Alec o făcuse. Stătuse în sala mare a strămoșilor lui și îl sărutase pe Magnus direct pe gură în fața tuturor nefilimilor adunați acolo. Fusesse cea mai impresionantă și mai frumoasă surpriză din lunga viață a lui Magnus.

— Recent, am luptat amândoi într-un mare război care a dus la evitarea unui dezastru pentru toată omenirea, nu că oamenii ar fi recunoscători, fiindcă ei nu știu. Nu am primit nici glorie, nici o compensație financiară adecvată, și am suferit pierderi de nedescris. Alec și-a pierdut fratele, eu mi-am pierdut prietenul, și amândoi chiar avem nevoie de o pauză. Mă tem că lucrul cel mai aventuros pe care l-a trăit Alec a fost să-și cumpere un pumnal strălucitor. Vreau să fac ceva frumos pentru el, și împreună cu el. Vreau să ne îndepărtăm puțin de haosul din viața noastră și să vedem dacă putem găsi o cale de a fi cu adevărat împreună. Ce destinație îmi poți recomanda?

Chiar și în capul lui, agenta i-ar fi închis telefonul.

Nu, Magnus fusese silit să elaboreze singur un plan bine pus la punct pentru escapada romantică în Europa. Dar el era Magnus Bane, magnific și enigmatic. Putea să organizeze o

calătorie de genul acesta cu mult stil. Un războinic ales de îngeri și copilul bine îmbrăcat al unui demon, îndrăgostiți și decisi să se aventureze în Europa. Ce putea să meargă prost?

Aducându-și aminte de chestiunea stilului, Magnus și-a aranjat bereta vișinie, mai ștregărește. Alec a ridicat privirea la mișcarea lui și a rămas cu ochii la el.

— Vrei și tu o beretă, până la urmă? I-a întrebat Magnus. Spune-mi! Din întâmplare, am mai multe berete ascunse la mine. În tot felul de culori. Sunt un corn al abundenței de berete.

— O să spun pas la beretă, a zis Alec. Din nou. Dar mersi.

Colțurile gurii lui s-au ridicat într-un zâmbet abia schițat, dar autentic.

Magnus și-a proptit bărbia în palmă. Voia să savureze acest moment cu Alec, cu lumina stelelor, cu toate posibilitățile oferite de Paris, și să-l păstreze în minte, ca să-l poată evoca peste ani. Spera ca amintirea aceasta să nu fie dureroasă mai târziu.

— La ce te gândești? I-a întrebat Alec. Serios.

— Serios, a răspuns Magnus. La tine.

Alec a părut uimit că Magnus se gândește la el. Era foarte ușor și foarte greu de uimit în același timp — cu viziunea și reflexele vânătorilor de umbre nu e de glumă. Fie că ar fi venit de după colț, fie că ar fi fost în patul lor — unde deocamdată doar dormeau, până când sau dacă Alec va vrea și altceva —, el îi anticipa mereu următoarea mișcare. Cu toate astea, putea să fie luat prin surprindere de un lucru așa de mărunț cum ar fi ideea că Magnus se gândește la el.

În clipa aceea, Magnus se gândea că era cazul ca Alec să fie cu adevărat surprins. Și, din întâmplare, el chiar avea o surpriză pregătită.

Respect pentru oameni și cărți

Parisul era prima oprire din călătoria lor. Poate că era un clișeu să-ți începi vacanța romantică prin Europa cu Orașul Iubirii, dar Magnus era de părere că nu degeaba clasicul e clasic. Erau acolo de aproape o săptămână, iar Magnus simțea că venise timpul să intervină în desfășurarea lucrurilor.

Alec a terminat de scris și ultima carte poștală, Magnus a întins mâna după ea, pe urmă a lăsat-o jos. A citit ce scrisese Alec, apoi a zâmbit, încântat și surprins.

Pe cartea poștală pentru sora lui, Alec adăugase singur la încheierea „Mi-ar plăcea să fii aici” și continuarea lui Magnus „Numai că nu chiar”. I-a zâmbit lui Magnus cu timiditate.

— Ești pregătit pentru următoarea aventură? I-a întrebat Magnus.

Alec a părut intrigat, dar a spus:

— Te referi la cabaret? Avem bilete pentru spectacolul de la nouă. Ar trebui să vedem cam cât ne ia să ajungem acolo de aici.

Se vedea clar că Alec nu mai fusese până atunci în vacanță. Își plănua mereu vacanța, de parcă se pregăteau să plece la luptă.

Magnus a fluturat leneș din mână, ca și cum ar fi gonit o muscă.

— Avem destul timp până la spectacolul de seară de la Moulin Rouge. Întoarce-te!

A arătat cu mâna în spatele vânătorului de umbre. Alec s-a întors.

Un balon cu aer cald, cu niște dungi violet și albastru în nuanțe intense, plutea către Turnul Eiffel, legănându-se în curenții de aer. În loc de nacelă avea o platformă de lemn, legată

de balon cu patru funii, și pe platformă erau o masă și două scaune. Masa era pusă pentru doi, iar în mijlocul ei era o vază subțire cu un trandafir în ea. Un sfeșnic cu trei brațe completa decorul, deși vântul care se învârtejea în jurul Turnului Eiffel tot stingea lumânările. Enervat, Magnus a pocnit din degete, și cele trei lumânări s-au aprins din nou.

— Hmm, a făcut Alec. Știi să zbori cu un balon cu aer cald?

— Evident! a declarat Magnus. Nu ți-am povestit când am furat un balon cu aer cald ca s-o salvez pe regina Franței?

Alec a zâmbit, ca și cum Magnus ar fi făcut o glumă. A zâmbit și Magnus. Adevărul era că Maria Antoaneta îi dăduse multe bătăi de cap.

— Doar că nici la volanul unei mașini nu te-am văzut vreodată, a spus Alec, gânditor.

S-a ridicat în picioare să admire balonul care fusese fermecat pentru a rămâne invizibil. Dacă mundanii din jur s-ar fi uitat la Alec, ar fi spus că acesta privește în gol cu un aer solemn.

— Pot să conduc mașina. Pot să și zbor, să pilotez avioane sau să manevrez ce vehicul vrei tu. N-o să ajung să intru cu balonul în vreun horn, a protestat Magnus.

— Îhî, a făcut Alec, încruntat.

— Pari îngândurat, a spus Magnus. Te gândești cât de superb și de romantic e iubitul tău?

— Mă gândesc, a spus Alec, cum aş putea să te protejez dacă intrăm cu balonul într-un horn.

A trecut pe lângă el și s-a oprit să-i dea la o parte o șuviță căzută pe frunte. Atingerea lui a fost ușoară, tandră, dar degajată, ca și cum nici nu și-ar fi dat seama ce face. Magnus nici nu observase că-i căzuse părul pe ochi.

Magnus și-a ferit capul și a zâmbit. I se părea ciudat să aibă cineva grijă de el, dar s-a gândit că poate se va obișnui cu asta.

Magnus a întors privirile mundanilor de la el, prin farmece, apoi și-a folosit scaunul ca pe o treaptă, pentru a păși pe platforma ce se legăna. În clipa în care a ajuns cu ambele picioare pe platformă, a părut că stă pe un teren ferm. I-a întins mâna lui Alec.

— Ai încredere în mine!

Alec a șovăit, apoi a acceptat mâna lui Magnus. Strânsoarea lui era puternică și zâmbetul îi era cald.

— Am.

L-a urmat pe Magnus, sărind cu ușurință peste balustradă, până pe platformă. S-au așezat amândoi la masă, iar balonul, ridicându-se brusc, precum o barcă pe apele unui ocean agitat, s-a îndepărtat în zbor de Turnul Eiffel. Câteva secunde mai târziu pluteau sus, deasupra orizontului, pe când Parisul se întindea sub ei în toate direcțiile.

Magnus s-a uitat la Alec cum savurează priveliștea orașului de la trei sute de metri înălțime. Magnus mai fusese îndrăgostit, și povestea de iubire se mai terminase și altă dată prost. Fusese rănit și învățase să își revină după durere. De multe ori.

Alți iubiți pe care îi avusese Magnus îi spusese că e imposibil să fie luat în serios, că este înspăimântător, că e prea mult, că nu e destul. Ar putea să-l dezamăgească și pe Alec. Probabil o va face.

Dacă sentimentele lui Alec nu vor dura, Magnus voia ca măcar călătoria lor să rămână o amintire frumoasă. Spera ca

Respect să fie fundamentul pentru mult mai mult, dar dacă aveau să rămână doar cu asta, Magnus voia să facă din ea o amintire memorabilă.

Strălucirea de cristal a Turnului Eiffel a început să se estompeze. Nici la turnul acesta nu se așteptaseră oamenii să reziste. Și totuși era încă acolo, simbol al orașului.

S-a stârnit brusc o pală de vânt; platforma s-a înclinat și balonul a plonjat în jos cincisprezece metri. S-au rotit de câteva ori în vânturile transversale, până când Magnus a făcut un gest autoritar și balonul s-a stabilizat.

Alec s-a uitat la el puțin încruntat, ținându-se strâns de brațele scaunului.

— Deci cum controlezi comenzile la chestia asta?

— Habar n-am! i-a strigat Magnus, vesel. Aveam de gând să folosesc magia!

Balonul cu aer cald a trecut pe deasupra Arcului de Triumf la doar câțiva centimetri, după care a virat brusc și s-a îndreptat spre Luvru, plutind foarte aproape de acoperișurile clădirilor.

Magnus nu se simțea atât de dezinvolt pe cât ar fi vrut să pară. Era o zi teribil de vântoasă. Să țină balonul drept, stabil, să-l ducă în direcția bună și să-l mențină invizibil îi cerea mai mult efort decât era dispus să recunoască. Și mai avea de servit și cina. Și tot timpul trebuia să aprindă din nou lumânările.

Idila implică mari eforturi.

Dedesubt, frunzele întunecate atârnav grele pe zidurile din cărămidă roșie de pe malul râului, iar felinarele de pe stradă ardeau cu lumini roz, portocalii și albastre printre clădirile albe și aleile pietruite. În cealaltă parte a balonului se întindea

Jardin Des Tuileries, cu iazul său rotund, care părea că se uită la ei ca un ochi, și cu piramida de sticlă a Luvrului, tăiată prin centru de un fascicul de lumină roșie. Magnus și-a adus aminte pe neașteptate cum Comuna din Paris incendiase parcul Tuileries, și-a adus aminte de funinginea care se ridica în aer și de sângele de pe ghilotină. Era un oraș încă pătat de lunga lui istorie și de vechile sale nenorociri; Magnus spera că orașul acesta se va curăța, privindu-l prin ochii lui Alec, neîntinați.

A pocnit din degete și lângă masă s-a materializat o sticlă care se răcea într-o frapieră.

— Șampanie?

Alec a sărit de pe scaun.

— Magnus, vezi norul ăla de fum, acolo jos? E un incendiu?

— Asta înseamnă că nu vrei șampanie?

Vânătorul de umbre a arătat cu mâna spre un bulevard care mergea paralel cu Sena.

— E ceva ciudat la fumul ăla. Plutește *contra* vântului.

Magnus a făcut un gest degajat cu paharul lui de șampanie.

— Nimic din ce nu pot rezolva pompierii.

— Acum fumul sare peste acoperișuri. Tocmai a virat la dreapta. Acum s-a ascuns în spatele unui coș.

Magnus s-a oprit.

— Poftim?

— OK, fumul a sărit acum peste Rue des Pyramides.

Alec privea cu ochii mișiți.

— Recunoști de aici Rue des Pyramides?

Alec s-a uitat surprins la Magnus.

— Am studiat foarte atent harta orașului înainte de a pleca, a spus el. Să fiu pregătit.

Magnus și-a amintit iar că Alec se pregătise pentru vacanță ca și cum s-ar fi pregătit pentru o misiune de vânător de umbre, pentru că aceasta era prima lui vacanță. A urmărit cu privirea norul negru și gros de fum care plutea pe cerul nopții, sperând că Alec se înșală și că vor putea reveni la seara lor romantică. Dar, din păcate, Alec nu se înșelase: norul era prea negru și prea compact; fâșiile din el se întindeau în aer ca niște tentacule solide, ignorând complet vântul care ar fi trebuit să le disperseze. Sub fâșiile de fum, a văzut o strălucire neașteptată.

Alec era la marginea platformei, aplecându-se alarmant de mult peste margine.

— Sunt doi oameni care aleargă după fum... după chestia aia. Cred că alea sunt pumnale serafice. Sunt vânători de umbre.

— Uraa, vânători de umbre! a spus Magnus. Sarcasmul meu îi exceptă pe cei de față, evident.

S-a ridicat în picioare și, cu un gest hotărât, a coborât rapid balonul la o altitudine mai mică, recunoscând, oarecum dezamăgit, că simțea nevoia să vadă mai îndeaproape. Vederea lui nu era la fel de bună ca a lui Alec, intensificată de runa Vederii, dar a reușit să zărească pe sub fum două siluete întunecate, alergând pe acoperișurile Parisului, într-o urmărire aprigă.

Magnus a distins chipul unei femei, ridicat spre cer și luminând palid, ca o perlă. În fuga ei, coada lungă de păr se ridicase ca un șarpe de argint și de aur. Cei doi vânători de umbre alergau disperat de repede.

Fumul s-a strecurat printre niște clădiri comerciale, a coborât deasupra unei străzi înguste și s-a împrăștiat peste un bloc de apartamente, ferindu-se de luminatoare, de burlane și de gurile de aerisire. În tot acest timp, vânătorii de umbre l-au urmat,